ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

2. června 2005 *

Ve věci C-89/04,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Raad van State (Nizozemsko) ze dne 18. února 2004, došlým Soudnímu dvoru dne 20. února 2004, v řízení

Mediakabel BV

proti

Commissariaat voor de Media,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení A. Rosas, předseda, A. Borg Barthet, J.-P. Puissochet (zpravodaj), S. von Bahr a J. Malenovský, soudci,

* Jednací jazyk: nizozemština.

generální advokát: A. Tizzano,
vedoucí soudní kanceláře: M. M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 20. ledna 2005,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Mediakabel BV M. Geusem a E. Steygerem, advocaten,

— za Commissariaat voor de Media G. Weesingem, advocaat,

— za nizozemskou vládu H. G. Sevenster a C. Wissels, jako zmocněnkyněmi,

— za belgickou vládu A. Goldmanem, jako zmocněncem, ve spolupráci s A. Berenboomem a A. Joachimowiczem, avocats,

— za francouzskou vládu G. de Berguesem a S. Ramet, jako zmocněnci,

— za vládu Spojeného království C. Jackson, jako zmocněnkyní,

— za Komisi Evropských společenství W. Wilsem, jako zmocněncem,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 10. března 2005,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 1 písm. a) směrnice Rady 89/552/EHS ze dne 3. října 1989 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání (Úř. věst. L 298, s. 23; Zvl. vyd. 06/01, s. 224), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/36/ES ze dne 30. června 1997 (Úř. věst. L 202, s. 60; Zvl. vyd. 06/02, s. 321, dále jen „směrnice 89/552"), a čl. 1 bodu 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/34/ES ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů (Úř. věst. L 204, s. 37; Zvl. vyd. 13/20, s. 337), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/48/ES ze dne 20. července 1998 (Úř. věst. L 217, s. 18; Zvl. vyd. 13/21, s. 8, dále jen „směrnice 98/34").

2 Tato žádost byla podána v rámci řízení zahájeného Mediakabel BV (dále jen „Mediakabel") ohledně rozhodnutí Commissariaat voor de Media (komisariát pro média), jímž se posledně jmenovaný domníval, že služba „Filmtime" nabízená Mediakabel jejím zákazníkům byla službou televizního vysílání podléhající povolovacímu řízení, které se vztahuje na tyto služby v Nizozemsku.

Právní rámec

Právní úprava Společenství

3 Směrnice 89/552 zejména stanoví v čl. 4 odst. 1 povinnost pro subjekty televizního vysílání vyhradit většinový podíl svého vysílacího času pro evropská díla.

4 Článek 1 uvedené směrnice stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

a) ‚televizním vysíláním' prvotní šíření po drátě nebo bezdrátové šíření, šíření pomocí vysílačů nebo družice, kódované či nikoli, televizních pořadů určených veřejnosti. Zahrnuje přenos pořadů mezi podniky s cílem jejich dalšího vysílání

pro veřejnost. Nezahrnuje komunikační služby poskytující na individuální žádost informace nebo jiná plnění, jako faxové služby, služby elektronické databanky a jiné obdobné služby;

[...]"

5 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu („směrnice o elektronickém obchodu") (Úř. věst. L 178, s. 1; Zvl. vyd. 13/26, s. 310), stanoví právní rámec Společenství použitelný na služby informační společnosti. Podle čl. 2 písm. a) uvedené směrnice se „službami informační společnosti" rozumí „služby ve smyslu čl. 1 odst. 2 směrnice 98/34/ES, ve znění směrnice 98/48/ES".

6 Podle článku 1 směrnice 98/34:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

2) ‚službou' jakákoli služba informační společnosti, tj. každá služba poskytovaná zpravidla za úplatu, na dálku, elektronicky a na individuální žádost příjemce služeb.

Pro účely této definice se rozumí:

— ‚službou poskytovanou na dálku' služba poskytovaná bez současné přítomnosti stran,

— ‚službou poskytovanou elektronicky' služba odeslaná z výchozího místa a přijatá v místě jejího určení prostřednictvím elektronického zařízení pro zpracování a uchovávání dat (včetně digitální komprese) a jako celek odeslaná, přenesená nebo přijatá drátově, rádiově, opticky nebo jinými elektromagnetickými prostředky,

— ‚službou na individuální žádost příjemce služeb' služba poskytovaná přenosem dat na individuální žádost.

Příklady služeb, které nejsou zahrnuty do této definice, jsou uvedeny v příloze V.

Tato směrnice se nevztahuje na

— služby rozhlasového vysílání,

— služby televizního vysílání podle čl. 1 písm. a) směrnice 89/552/EHS.

[...]"

7 Příloha V směrnice 98/34, nazvaná „Příklady služeb, na něž se nevztahuje čl. 1 bod 2 druhý pododstavec" obsahuje bod 3 týkající se „služeb, které nejsou poskytovány ‚na individuální žádost příjemce služeb'", který se týká „služeb, které jsou poskytovány současně přenosem dat bez individuální žádosti neomezenému počtu jednotlivých příjemců (přenos ‚z jednoho místa do mnoha míst')". Uvedený bod 3 písm. a) zmiňuje „služby televizního vysílání (včetně časového videa na žádost) podle čl. 1 písm. a) směrnice 89/522/EHS".

8 Podle šesté a sedmé věty osmnáctého bodu odůvodnění směrnice o elektronickém obchodu:

„Televizní vysílání ve smyslu směrnice 89/552/EHS ani rozhlasové vysílání nejsou službami informační společnosti, neboť nejsou poskytovány na individuální žádost. Naopak službami informační společnosti jsou služby, které jsou poskytovány z místa na místo, jako je video na žádost nebo poskytování obchodního sdělení elektronickou poštou."

Vnitrostátní právní úprava

9 Podle čl. 1 písm. f) zákona o hromadných sdělovacích prostředcích (Mediawet) se „programem" rozumí „elektronický produkt s obrazovým nebo zvukovým obsahem určený k vysílání a přijímaný širokou veřejností nebo její částí, s výjimkou informačních služeb poskytovaných pouze na individuální žádost a jiných interaktivních služeb". Tentýž článek písm. l) definuje „program zvláštního vysílání" jako „kódovaný program určený k příjmu částí široké veřejnosti, která s vysílacím subjektem zabývajícím se programem uzavřela smlouvu o jeho přijímání".

10 Článek 71a odst. 1 uvedeného zákona stanoví, že obchodní vysílací subjekt je oprávněn vysílat nebo nechat vysílat program, který zhotovil, pouze získal-li povolení od Commissariaat voor de Media, aniž jsou dotčena ustanovení zákona o telekomunikacích (Telecommunicatiewet).

Spor v původním řízení a předběžné otázky

11 Od konce roku 1999 nabízí Mediakabel svým předplatitelům jednak službu „Mr. Zap" prostřednictvím určitých vysílacích sítí provozovaných třetími osobami. Tato služba povolená Commissariaat voor de Media v souladu se zákonem o hromadných sdělovacích prostředcích umožňuje prostřednictvím měsíčního

předplatného přijímat díky dekodéru a čipové kartě televizní programy, které doplňují programy vysílané provozovatelem sítě. Krom toho Mediakabel nabízí svým předplatitelům služby „Mr. Zap" placený přístup („pay per view") k doplňkovým programům v rámci služby nazvané „Filmtime". Pokud si předplatitel služby „Mr. Zap" přeje objednat film z katalogu „Filmtime", objedná si jej odděleně na dálku nebo telefonicky a poté, co se prokáže osobním kódem a zaplatí automatickým inkasem, obdrží individuální klíč, který mu v čase vyznačeném na televizní obrazovce nebo v přehledu programů umožní sledovat jeden nebo více z 60 měsíčně nabízených filmů.

12 Rozhodnutím ze dne 15. března 2001 Commissariaat voor de Media informoval Mediakabel, že službu „Filmtime" považuje za program zvláštního vysílání ve smyslu článku 1 zákona o hromadných sdělovacích prostředcích, který tedy podléhá písemné žádosti o povolení ve smyslu čl. 71a odst. 1 uvedeného zákona. Mediakabel předložila uvedenou žádost Commissariaat voor de Media, ale při jejím podání ohlásila, že se jí použitý postup nejeví použitelným na dotčenou službu, která je podle ní interaktivní službou spadající do kategorie služeb informační společnosti, a vymykající se proto z kontrolní pravomoci žalovaného v původním řízení. Ten rozhodnutím ze dne 19. června 2001 povolil vysílání televizního programu zvláštního vysílání „Filmtime" na dobu pěti let, aniž jsou dotčena ustanovení zákona o telekomunikacích.

13 Mediakabel podala proti uvedenému rozhodnutí stížnost, kterou Commissariaat voor de Media zamítl dne 20. listopadu 2001. Žaloba, kterou Mediakabel podala před Rechtbank te Rotterdam, byla rovněž zamítnuta rozhodnutím ze dne 27. září 2002.

14 Mediakabel se tedy obrátila na Raad van State, před nímž tvrdila, že služba „Filmtime" není programem ve smyslu článku 1 zákona o hromadných sdělovacích prostředcích. Uplatnila zejména, že uvedená služba byla přístupná pouze na individuální žádost, a měla být tedy analyzována nikoli jako služba televizního vysílání, ale jako telekomunikační služba poskytovaná na individuální žádost ve smyslu třetí věty čl. 1 písm. a) směrnice 89/552, čímž se vymyká rozsahu působnosti uvedené směrnice. Pokud jde o filmy, které nejsou vždy okamžitě k dispozici na požádání, je podle Mediakabel uvedená služba časovým videem na žádost, kterou právě proto, že je dostupná na individuální žádost předplatitelů, nelze považovat za podléhající požadavkům směrnice 89/552, zejména povinnosti vyhradit určitý procentuální podíl vysílacího času pro evropská díla.

15 Raad van State uvádí, že pojem „program" ve smyslu čl. 1 písm. f) zákona o hromadných sdělovacích prostředcích musí být vykládán v souladu s pojmem „služby televizního vysílání" uvedeným v čl. 1 písm. a) směrnice 89/552. Uvádí, že směrnice 98/34, konkrétně bod 3 písm. a) její přílohy V, která do služeb televizního vysílání zahrnuje časové video na žádost, zdá se uvádí přesnější definici posledně uvedeného pojmu, než je definice uvedená v čl. 1 písm. a) směrnice 89/552, což činí obtížnějším určit rozsah působnosti posledně uvedené směrnice a směrnice o elektronickém obchodu. Předkládající soud rovněž konstatuje, že služba „Filmtime" má jak vlastnosti služby informační společnosti, zejména tím, že je dostupná na individuální žádost předplatitele, tak vlastnosti služby televizního vysílání, protože Mediakabel vybírá dostupné filmy a určuje četnost a čas jejich vysílání.

16 Za těchto podmínek se Raad van State rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) a) Musí být pojem ‚televizní vysílání' ve smyslu čl. 1 písm. a) směrnice 89/552/EHS vykládán v tom smyslu, že nezahrnuje ‚službu informační společnosti' uvedenou v čl. 1 bodě 2 směrnice 98/34/ES, ve znění směrnice 98/48/ES, ale naopak zahrnuje služby popsané v demonstrativním seznamu v příloze V směrnice 98/34/ES, týkajícím se služeb nezahrnutých v čl. 1 bodě 2 směrnice 98/34/ES, a zejména služby popsané v bodě 3 uvedeného seznamu, který uvádí časové video na žádost, které tedy nejsou ‚službami informační společnosti'?

b) V případě záporné odpovědi na otázku 1a, jak je třeba rozlišit pojem ‚televizní vysílání' ve smyslu čl. 1 písm. a) směrnice 89/552/EHS od pojmu ‚komunikační služby poskytující na individuální žádost informace' uvedeného v témže článku?

2) a) Na základě jakých kritérií lze odpovědět na otázku, zda služba, jako je dotčená služba, pro kterou mohou být signály filmů vybraných poskytovatelem služby, kódované signály vysílané po síti, po zaplacení zvlášť za každý film, dekódovány předplatiteli za pomoci klíče zaslaného na individuální žádost poskytovatelem služby a sledovány v různých časech stanovených poskytovatelem – služba, která tedy obsahuje zvláštní aspekty (individuální) služby informační společnosti a zároveň charakteristické prvky služby televizního vysílání – je službou televizního vysílání nebo službou informační společnosti?

b) Je třeba upřednostnit pohled ze strany předplatitele nebo ze strany poskytovatele služby? Mají v dané oblasti význam služby konkurující dotčené službě?

3) Je v projednávaném případě třeba přikládat význam skutečnosti, že

— jednak, pokud je dotčená služba kvalifikována jako ‚služba informační společnosti' nezahrnutá směrnicí 89/552/EHS, může tato kvalifikace podlomit účinnost uvedené směrnice, zejména s ohledem na cíl uložené povinnosti vyhradit určitý procentuální podíl vysílacího času pro evropská díla, a

— jednak, pokud je směrnice 89/552/EHS použitelná, povinnost, kterou stanoví, vyhradit určitý procentuální podíl vysílacího času pro evropská díla má málo smyslu, protože předplatitelé platí za jednotlivé filmy a mohou se dívat pouze na film, za který zaplatili?"

K předběžným otázkám

K první otázce písm. a)

17 Podstatou první otázky písm. a) předkládajícího soudu je, zda pojem „televizní vysílání" ve smyslu čl. 1 písm. a) směrnice 89/552 zahrnuje služby, které se vymykají

pojmu „služba informační společnosti" ve smyslu čl. 1 bodu 2 směrnice 98/34 a které jsou uvedeny v příloze V bodě 3 posledně uvedené směrnice.

18 Jak také právem tvrdí belgická vláda, rozsah působnosti pojmu „služba televizního vysílání" je určen samostatně čl. 1 písm. a) směrnice 89/552, který obsahuje veškeré k tomu účelu relevantní prvky. Rovněž pod uvedený pojem spadají veškeré služby sestávající z prvotního šíření po drátě nebo bezdrátového šíření, šíření pomocí vysílačů nebo družice, kódovaného či nikoli, televizních pořadů určených veřejnosti.

19 Směrnice 98/34 a směrnice o elektronickém obchodu mají odlišný předmět od směrnice 89/552. Stanoví právní rámec Společenství vztahující se pouze na služby informační společnosti, uvedené v čl. 1 bodu 2 směrnice 98/34, tedy na veškeré služby poskytované elektronicky na dálku a na individuální žádost příjemce služeb. Směrnice 98/34 stanoví výslovně v uvedeném ustanovení, že „se nevztahuje [...] na služby televizního vysílání podle čl. 1 písm. a) směrnice 89/552/EHS". Směrnice 98/34 se tedy v tomto bodě omezuje na odkaz na směrnici 89/552 a, jako směrnice o elektronickém obchodu, neobsahuje žádnou definici pojmu služeb televizního vysílání.

20 Zdá se sice, že příloha V směrnice 98/34, týkající se služeb neuvedených v definici služby informační společnosti, obsahuje přesnější definiční prvky pojmu „služby televizního vysílání", než jsou ty uvedené ve směrnici 89/552. Jednak se v této příloze v bodě 3 vyskytují služby televizního vysílání mezi službami, „které jsou poskytovány současně přenosem dat bez individuální žádosti neomezenému počtu jednotlivých příjemců (přenos z jednoho místa do mnoha míst)". Krom toho ve stejném bodě písm. a) je uvedeno, že služby televizního vysílání zahrnují „časové video na žádost".

21 Nicméně uvedená příloha má v souladu se svým názvem a čl. 1 bodem 2 směrnice 98/34 pouze demonstrativní povahu a jejím účelem je pouze vyloučením definovat pojem „služba informační společnosti". Jejím předmětem ani účelem tedy není upřesnit meze pojmu „služba televizního vysílání", jehož definice spočívá pouze na kritériích stanovených v čl. 1 písm. a) směrnice 89/552.

22 Krom toho nelze žádným způsobem odvodit rozsah působnosti pojmu „televizní vysílání" vyloučením z rozsahu působnosti pojmu „služba informační společnosti". Směrnice 98/34 totiž uvádí v čl. 1 bodě 2, jakož i v příloze V služby, které nejsou zahrnuty pojmem „služba informační společnosti" a které přesto nejsou službami televizního vysílání. Jedná se zejména o služby radiového vysílání. Rovněž nelze služby televizního vysílání omezit na služby, „které jsou poskytovány současně přenosem dat bez individuální žádosti neomezenému počtu jednotlivých příjemců", uvedené v příloze V bodě 3 směrnice 98/34. Při dodržení uvedeného výkladu by se služby, jako předplacená televize, poskytované omezenému počtu příjemců, vymykaly pojmu „služby televizního vysílání", přestože pod uvedený pojem spadají na základě kritérií stanovených v čl. 1 písm. a) směrnice 89/552.

23 Konečně, v úmyslu zákonodárce Společenství při přijímání směrnic 98/34 a 98/48 nebylo změnit směrnici 89/552, která byla sama pozměněna méně než rok předtím směrnicí 97/36. V tomto duchu dvacátý bod odůvodnění směrnice 98/48, která změnila směrnici 98/34, stanoví, že směrnice 98/48 „se nedotýká oblasti působnosti směrnice Rady 89/552/EHS".

24 Směrnice 98/34 se tedy nedotýká rozsahu působnosti směrnice 89/552.

25 S ohledem na výše uvedené, je třeba odpovědět na první otázku písm. a) tak, že pojem „televizní vysílání" uvedený v čl. 1 písm. a) směrnice 89/552 je definován tímto ustanovením samostatně. Není definován vůči pojmu „služba informační společnosti" ve smyslu čl. 1 bodu 2 směrnice 98/34, a nezahrnuje tedy nutně služby, které nejsou pokryty posledně uvedeným pojmem.

K první otázce písm. b)

26 Podstatou první otázky písm. b) předkládajícího soudu je, jaká jsou kritéria umožňující určit, zda služba spadá pod pojem „televizní vysílání" ve smyslu čl. 1 písm. a) směrnice 89/552 nebo pod pojem „komunikační služby poskytující na individuální žádost informace" uvedený v témže článku.

27 Kritéria tohoto rozlišení jsou výslovně uvedena v čl. 1 písm. a) směrnice 89/552.

28 Služba spadá pod pojem „televizní vysílání", pokud sestává z prvotního vysílání televizních programů určených veřejnosti.

29 Nejdříve je třeba uvést, že technika přenosu obrazu není při tomto posouzení určujícím prvkem, o čemž svědčí v čl. 1 písm. a) směrnice 89/552 použití výrazů „po drátě nebo bezdrátové šíření, šíření pomocí vysílačů nebo družice, kódované či nikoli". Soudní dvůr tak rozhodl, že kabelové televizní vysílání spadá do rozsahu působnosti uvedené směrnice, i když tato technika byla v okamžiku přijetí této směrnice málo rozšířená (viz rozsudek ze dne 10. září 1996, Komise v. Belgie, C-11/95, Recueil, s. I-4115, body 15 až 25).

30 Dále dotčená služba musí sestávat z vysílání televizních programů určených veřejnosti, tedy neomezenému počtu možných televizních diváků, u nichž je současně přenášen tentýž obraz.

31 Konečně, z vyloučení „komunikačních služeb poskytovaných na individuální žádost" z pojmu „televizní vysílání" je naopak třeba vyvodit, že tento pojem zahrnuje služby, které nejsou poskytované na individuální žádost. Kritérium, podle kterého musejí být televizní programy „určeny veřejnosti", aby spadaly pod uvedený pojem, posiluje uvedenou analýzu.

32 Službu placené televize, i když je přístupná omezenému počtu předplatitelů, ale přináší pouze programy vybrané poskytovatelem a vysílané v jím určených časech, nelze tak považovat za poskytovanou na individuální žádost. Spadá v důsledku toho pod pojem „televizní vysílání". Skutečnost, že obraz je v rámci takové služby dostupný prostřednictvím osobního kódu nemá v tomto ohledu význam, pokud předplatitelé přijímají vysílání současně.

33 Je tedy namístě na první otázku písm. b) odpovědět tak, že služba spadá pod pojem „televizní vysílání" uvedený v čl. 1 písm. a) směrnice 89/552, pokud sestává z prvotního vysílání televizních programů určených veřejnosti, tedy neomezenému počtu možných televizních diváků, u nichž je současně přenášen tentýž obraz. Technika přenosu obrazu není při tomto posouzení určujícím prvkem.

Ke druhé otázce písm. a) a b)

34 Podstatou druhé otázky písm. a) a b) předkládajícího soudu, které je třeba přezkoumat společně, je, zda služba, jako je služba „Filmtime" dotčená ve věci v původním řízení, je službou televizního vysílání spadající do rozsahu působnosti směrnice 89/552 nebo službou informační společnosti spadající zejména pod směrnici o elektronickém obchodu a jaká kritéria mají být zohledněna při takové analýze.

35 Jak právem tvrdí Commissariaat voor de Media, nizozemská, belgická a francouzská vláda a vláda Spojeného království, jakož i Komise, z prvků obsažených v předkládacím rozhodnutí vyplývá, že služba jako služba „Filmtime" odpovídá kritériím pojmu „služba televizního vysílání", která byla připomenuta v odpovědi na první otázku písm. b).

36 Taková služba sestává z vysílání filmů určených televizním divákům. Týká se tedy televizních programů vysílaných vůči neomezenému počtu možných televizních diváků.

37 Nelze přijmout argumentaci Mediakabel, podle které je tento druh služby, dostupné pouze na individuální žádost prostřednictvím zvláštního klíče osobně přiděleného každému z předplatitelů, díky uvedené skutečnosti službou informační společnosti „poskytovanou na individuální žádost".

38 Pokud totiž taková služba splňuje první dvě kritéria pojmu „služba informační společnosti" ve smyslu čl. 1 bodu 2 směrnice 98/34, tedy je poskytovaná na dálku a přenášena částečně elektronickým zařízením, nesplňuje třetí kritérium uvedeného pojmu, na základě kterého musí být uvedená služba poskytována „na individuální žádost příjemce služeb". Seznam filmů nabízených v rámci služby, jako je služba „Filmtime", je stanoven poskytovatelem služeb. Tento výběr filmů je nabízen všem předplatitelům za stejných podmínek, buď prostřednictvím novin nebo prostřednictvím informací na televizní obrazovce, a uvedené filmy jsou dostupné ve vysílacím čase stanoveném poskytovatelem. Osobní klíč umožňující přístup k filmům je pouhým prostředkem dekódování obrazu, jehož signál je určen současně všem předplatitelům.

39 Taková služba tedy není objednávána individuálně jednotlivými příjemci, kteří by měli možnost volby programu v interaktivním rámci. Je třeba ji považovat za službu časového videa na žádost, poskytovanou „z jednoho místa do mnoha míst", a nikoli „na individuální žádost příjemce služeb".

40 Mediakabel před Soudním dvorem uvedla, že před Raad van State nesouhlasila s kvalifikací služby, jako je služba „Filmtime", jako služby časového videa na žádost. Nicméně toto tvrzení nemá dopad na uvedenou kvalifikaci, která vyplývá ze zohlednění objektivních vlastností druhu dotčených služeb.

41 Mimoto, v rozporu s tvrzeními Mediakabel, není pojem „časové video na žádost" zákonodárci Společenství neznámý. Je-li pravda, že není v právu Společenství přesně definovaný, je uvedený pojem zmíněn v demonstrativním seznamu přílohy V směrnice 98/34 mezi službami televizního vysílání. Rovněž z bodů 83 a 84 důvodové zprávy připojené k evropské úmluvě o přeshraniční televizi ze dne 5. května 1989, vypracované ve stejné době jako směrnice 89/552 a na kterou posledně uvedená odkazuje ve čtvrtém bodě odůvodnění, vyplývá, že časové video na žádost není „komunikační službou poskytovanou na individuální žádost", přičemž tento pojem odpovídá pojmu uvedenému v čl. 1 písm. a) směrnice 89/552, a spadá tedy do rozsahu působnosti uvedené úmluvy (viz v tomto smyslu, ohledně dalších bodů důvodové zprávy evropské úmluvy o přeshraniční televizi, rozsudky ze dne 12. prosince 1996, RTI a další, C-320/94, C-328/94, C-329/94 a C-337/94 až C-339/94, Recueil, s. I-6471, bod 33, a rozsudek ze dne 23. října 2003, RTL Television, C-245/01, Recueil, s. I-12489, bod 63).

42 Určujícím kritériem pojmu „služba televizního vysílání" je tedy kritérium vysílání televizních programů „určených veřejnosti". Pohled ze strany poskytovatele služby musí být v důsledku toho při analýze upřednostněn.

43 Oproti tomu, jak již bylo řečeno v odpovědi na první otázku písm. b), technika přenosu obrazu není při tomto posouzení určujícím prvkem.

44 Pokud jde o situaci služeb konkurujících dotčené službě, nemusí být zohledněna, neboť každá z těchto služeb je upravena zvláštním právním rámcem a žádná zásada neukládá stanovit stejný právní režim pro služby, jež mají odlišné vlastnosti.

45 Je tedy třeba na druhou otázku písm. a) a b) odpovědět tak, že služba, jako je služba „Filmtime", která sestává z vysílání televizních programů určených veřejnosti a která není poskytovaná na individuální žádost příjemce služby, je službou televizního vysílání ve smyslu čl. 1 písm. a) směrnice 89/552. Pohled ze strany poskytovatele služby musí být při analýze pojmu „služba televizního vysílání" upřednostněn. Naopak situace služeb konkurujících dotčené službě nemá na toto posouzení vliv.

Ke třetí otázce

46 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda obtíž pro poskytovatele služby, jako je služba „Filmtime", dodržet povinnost uvedenou v čl. 4 odst. 1 směrnice

89/552 vyhradit určitý procentuální podíl vysílacího času pro evropská díla, může zabránit kvalifikaci této služby jako služby televizního vysílání.

47 Na tuto otázku je třeba odpovědět záporně ze dvou důvodů.

48 Jednak proto, že dotčená služba splňuje kritéria umožňující ji kvalifikovat jako službu televizního vysílání, není namístě zohlednit důsledky této kvalifikace pro poskytovatele služby.

49 Rozsah působnosti právní úpravy totiž nemůže záviset na jejích případných škodlivých důsledcích pro hospodářské subjekty, na které ji zákonodárce Společenství zamýšlel uplatňovat. Mimoto, restriktivní výklad pojmu „služba televizního vysílání", jehož následkem by bylo vyloučení služby, jako je služba dotčená v původním řízení, z rozsahu působnosti směrnice, by zasáhl cíle sledované touto úpravou, a nemůže být tedy přijat.

50 Krom toho poskytovateli služby, jako je služba „Filmtime", není znemožněno dodržovat čl. 4 odst. 1 směrnice 89/552.

51 Toto ustanovení, které stanoví kvótu pro evropská díla ve „vysílacím čase" dotčeného subjektu televizního vysílání, a nikoli v „čase skutečné sledovanosti", totiž ukládá subjektům televizního vysílání dodržovat vysílací kvótu pro evropská díla, ale nemůže mít za cíl uložit televizním divákům, aby se na uvedená díla skutečně dívali. Pokud je nepopiratelné, že poskytovatel služby, jako je služba dotčená v původním řízení, neurčuje díla, která jsou ve skutečnosti vybrána a sledována předplatiteli, zachovává si nicméně uvedený poskytovatel na díla, která vysílá, stejný vliv jako jakýkoli jiný provozovatel vysílající televizní programy určené veřejnosti. Filmy na seznamu, které uvedený poskytovatel nabízí předplatitelům služby, vedou všechny k vysílání signálů, vysílaných za stejných podmínek pro předplatitele, přičemž ti mají na výběr, zda takto přenášený obraz dekódují, či nikoli. Poskytovatel tak zná svůj celkový vysílací čas, a může tedy dodržet uloženou povinnost „vyhradit většinový podíl [svého] vysílacího času pro evropská díla".

52 S ohledem na výše uvedené je namístě odpovědět na třetí otázku tak, že podmínky, za kterých poskytovatel služby, jako je služba „Filmtime", splňuje povinnost uvedenou v čl. 4 odst. 1 směrnice 89/552 vyhradit většinový podíl svého vysílacího času pro evropská díla, nemají vliv na kvalifikaci této služby jako služby televizního vysílání.

K nákladům řízení

53 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

1) Pojem „televizní vysílání" uvedený v čl. 1 písm. a) směrnice Rady 89/552/EHS ze dne 3. října 1989 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/36/ES ze dne 30. června 1997, je definován tímto ustanovením samostatně. Není definován vůči pojmu „služba informační společnosti" ve smyslu čl. 1 bodu 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/34/ES ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů a pravidel týkajících se služeb informační společnosti, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/48/ES ze dne 20. července 1998, a nezahrnuje tedy nutně služby, které nejsou pokryty posledně uvedeným pojmem.

2) Služba spadá pod pojem „televizní vysílání" uvedený v čl. 1 písm. a) směrnice 89/552, ve znění směrnice 97/36, pokud sestává z prvotního vysílání televizních programů určených veřejnosti, tedy neomezenému počtu možných televizních diváků, u nichž je současně přenášen tentýž obraz. Technika přenosu obrazu není při tomto posouzení určujícím prvkem.

3) Služba, jako je služba „Filmtime", která sestává z vysílání televizních programů určených veřejnosti a která není poskytována na individuální žádost příjemce služeb, je službou televizního vysílání ve smyslu čl. 1 písm. a) směrnice 89/552, ve znění směrnice 97/36. Pohled ze strany

poskytovatele služby musí být při analýze pojmu „služba televizního vysílání“ upřednostněn. Naopak situace služeb konkurujících dotčené službě nemá na toto posouzení vliv.

4) **Podmínky, za kterých poskytovatel služby, jako je služba „Filmtime“, splňuje povinnost uvedenou v čl. 4 odst. 1 směrnice 89/552, ve znění směrnice 97/36, vyhradit většinový podíl svého vysílacího času pro evropská díla, nemají vliv na kvalifikaci této služby jako služby televizního vysílání.**

Podpisy.